Пред иконом Светог Саве

Клечим пред иконом и јецам Светом Сави,
Само он и душа моја.
Нежно ме руком милује по глави,
И избавља ми тело из двобоја.

Двобоја са собом самом,
Који ме данима на тло руши.
Трбух празан што се не утоли храном,
Али је тежина на самој души.

Уздигнем главу и гледам га у браду,
„Свети Саво, пружи ми храброст,
Дај ми наду,
Даруј ми радост."

Полако осетим да с груди камен пуца,
Нестаје бол и сама дилема.
Гласно чујем откуцаје свога срца,
Хтедох проговорити, ал' ми гласа нема.

Он с радошћу из иконе излази,
Шири своје руке као крило.
„Не бој се ничег што ти долази,
Заштићена си, чедо моје мило."

Милица Љубишић 8-1